

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 23 czerwca 2022 r.

Poz. 3266

Sygn. akt II SA/Lu 929/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący
Sędziowie

Sędzia NSA Grażyna Pawłowska-Janusz
Sędzia WSA Joanna Cylc-Malec
Asesor sądowy Marcin Małek (sprawozdawca)

Protokolant

Referent Agnieszka Komajda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2022 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Biłgoraju

na uchwałę Rady Gminy Aleksandrów

z dnia 20 lutego 2006 r. nr XXXI/123/06

w przedmiocie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Sygn. akt II SA/Lu 929/21

Uzasadnienie

Do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie wpłynęła skarga Prokuratora Rejonowego w Biłgoraju na uchwałę Rady Gminy Aleksandrów Nr XXXI/123/06 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na obszarze Gminy Aleksandrów.

Uchwale tej zarzucono, że została wydana z istotnym naruszeniem prawa, tj. art. 19 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków - dalej u.z.z.w., w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym polegających na:

1. niewypełnieniu delegacji ustawowej i braku określenia w § 3 minimalnego poziomu usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, tj. wskazanie parametrów dostarczanej wody, stosowanie do treści załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z 7 grudnia 2017 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi 1 (tj. barwa, smak, mętność, pH, przewodność elektryczną, bakterie: z grupy coli, bakterie E.coli, składniki mineralne, ogólna liczba mikroorganizmów, twardość itp.);

2. wskazaniu w § 11 ust. 1 i 2, że do wniosku o zawarcie umowy o doprowadzenie wody niezbędne jest załączenie tytułu prawnego wnioskodawcy do przyłączanej nieruchomości, czy też wskazanie okoliczności uprawdopodobniających fakt korzystania z przyłączonej nieruchomości w sytuacji, gdy zgodnie z art. 6 ust. 2 u.z.z.w., przedsiębiorstwo jest obowiązane do zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków z osobą, której nieruchomość została przyłączona do sieci i która wystąpiła z pisemnym wnioskiem o zawarcie umowy, co eliminuje konieczność legitymowania się jakimkolwiek tytułem prawnym;

3. wskazaniu w § 25 pkt 2 ust. 1 wbrew treści art. 19a ust. 4 u.z.z.w., że wniosek o wydanie warunków technicznych przyłączenia do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej powinien zawierać dokument stanowiący tytuł prawny wnioskodawcy do korzystania z nieruchomości, podczas gdy ustawa nie przewiduje przedłożenia takich dokumentów;

4. zobowiązaniu w § 25 pkt 2 ust. 2 wbrew treści art. 19a ust. 4 u.z.z.w. wnioskodawcy do załączenia mapy sytuacyjnej, co stanowi przekroczenie delegacji ustawowej z art. 19 ust. 5 u.z.z.w., bowiem ustawa ta nie zawiera podstaw prawnych do określania takich wymogów, a nadto wymogi uzyskiwania danych geodezyjnych i kartograficznych dla celów budowy przyłączy są określone w przepisach ustawy - Prawo budowlane, a zatem określanie tych obowiązków w aktach prawa miejscowego nie może być sprzeczne z aktami o randze ustawowej;

5. zawarciu w § 25 pkt 1 oraz § 27 pkt 2 sformułowania „w szczególności”, co nie wypełnia upoważnienia ustawowego z art. 19 ust. 5 pkt 4 u.z.z.w.;

6. wykroczeniu poza delegację ustawową w treści zapisu § 30 poprzez uregulowanie możliwości wybudowania przez przyszłego odbiorcę usług urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych poprzez wspólną realizację inwestycji z przedsiębiorstwem w oparciu o zawartą umowę, w sytuacji braku uzgodnienia budowy tych urządzeń w wieloletnich planach rozwoju i modernizacji;

7. przekroczeniu upoważnienia ustawowego i ustanowieniu w § 34 pkt 2 pisemnej formy reklamacji, podczas gdy w art. 19 ust. 5 pkt 8 u.z.z.w. nie zawarto upoważnienia ustawowego do ograniczenia formy reklamacji.

Wskazując na powyższe Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Aleksandrów wniósł o umorzenie postępowania lub oddalenie skargi, a w przypadku uznania jej zasadności o stwierdzenie nieważności uchwały jedynie w zakresie: § 3, § 11 ust. 1 i 2, § 25 ust. 2 pkt 1 i 2, § 25 ust. 1, § 27 ust. 2, § 30 i § 34 ust. 2.

Nadto wskazał, że zaskarżona uchwała została uchylona uchwałą Rady Gminy Aleksandrów Nr II/13/18 z dnia 28 listopada 2018 r., w sprawie Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Aleksandrów.

Na rozprawie w dniu 22 marca 2022 r. Prokurator Prokuratury Okręgowej w Zamościu podtrzymał zarzuty i wnioski skargi dodatkowo wskazując, że zaskarżona uchwała narusza art. 19 ust. 2 u.z.z.w. w ten sposób, że wadliwie określa obowiązki gminy, a nie przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, co stanowi o jej wadliwości w całości, niezależnie od innych podnoszonych zarzutów.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Oceny, czy zaskarżona uchwała jest obarczona wadą skutkującą stwierdzeniem jej nieważności przez sąd administracyjny na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: z Dz. U. z 2022 r., poz. 329 ze zm.; zwanej dalej „p.p.s.a.”), dokonuje się przez przyzmat przesłanek wynikających z art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U.: z 2018 r., poz. 994 ze zm. – dalej jako: „u.s.g.”). Mianowicie przepis ten stanowi, że uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne (ust. 1). W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, że uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa (ust. 4).

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się, że do istotnych wad uchwały, których wystąpienie skutkuje stwierdzeniem jej nieważności, zalicza się naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów samorządu do podejmowania uchwał, naruszenie podstawy prawnej podjętej uchwały, naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego poprzez wadliwą ich interpretację oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie

prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Pojęcie sprzeczności z prawem w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g. obejmuje sprzeczność postanowień uchwały z jakimkolwiek aktem prawa powszechnie obowiązującego, w tym także z rozporządzeniem.

Badając legalność zaskarżonej uchwały z uwzględnieniem powyższych kryteriów, Sąd doszedł do przekonania, że istnieją podstawy do stwierdzenia jej nieważności w całości, choć nie wszystkie zarzuty można było uznać za trafne.

W szczególności Sąd podziela stanowisko Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Zamościu wyrażone na rozprawie, że kontrolowana uchwał została wydana z naruszeniem art. 19 ust. 2 u.z.z.w., poprzez to, że jej § 1 stanowi, iż „Regulamin niniejszy określa zasady zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz zbiorowego odprowadzania ścieków realizowanych przez Gminę Aleksandrów...”, podczas gdy przywołany przepis stanowi, że „Regulamin powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług...”.

Z przywołanego przepisu jednoznacznie zatem wynika, że niedopuszczalne jest wskazywanie jako podmiotu praw i obowiązków gminy, zamiast przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, jak to czyni zaskarżona uchwała. Tylko wskazanie przedsiębiorstwa jako podmiotu realizującego prawa i obowiązki dostawcy w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie gminy jest jedynie dopuszczalnym wymogiem konstruowania uchwały. A contrario regulamin, który określa uprawnienia i obowiązki gminy, zamiast przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego jest aktem, który nie stanowi w takim wypadku wykonania art. 19 ust. 2 u.z.z.w.

Jednocześnie należy podnieść, że stosownie do art. 9 ust. 1 u.s.g. w celu wykonywania zadań gmina może tworzyć jednostki organizacyjne, a także zawierać umowy z innymi podmiotami, w tym z organizacjami pozarządowymi. Dalej art. 9 ust. 2 stanowi, że gmina oraz inna gminna osoba prawna może prowadzić działalność gospodarczą wykraczającą poza zadania o charakterze użyteczności publicznej wyłącznie w przypadkach określonych w odrębnej ustawie. Formy prowadzenia gospodarki gminnej, w tym wykonywania przez gminę zadań o charakterze użyteczności publicznej, określa odrębna ustawa (ust. 3).

Z treści art. 9 u.s.g. wynika, że gmina może realizować powierzone jej zadania poprzez wyodrębnione w ramach własnej struktury jednostki organizacyjne lub poprzez utworzone gminne osoby prawne. Ustawą, do której odsyła art. 9 w ust. 2 i 3 u.s.g., jest ustawa z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 827). Akt ten określa zasady i formy gospodarki komunalnej jednostek samorządu terytorialnego, polegające na wykonywaniu przez te jednostki zadań własnych, w celu zaspokojenia zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej (art. 1 ust. 1). Zgodnie z art. 2 tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały) gospodarka komunalna może być prowadzona przez jednostki samorządu terytorialnego w szczególności w formach zakładu budżetowego lub spółek prawa handlowego. W myśl art. 9 ust. 1 ustawy o gospodarce komunalnej jednostki samorządu terytorialnego mogą tworzyć spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjne, a także mogą przystępować do takich spółek. Do spółek takich zastosowanie mają przepisy Kodeksu handlowego (art. 16 ust. 1 ustawy o gospodarce komunalnej). Z unormowaniami tymi koresponduje art. 2 pkt 4 u.z.z.w., który definiuje przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jako przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, jeżeli prowadzi działalność gospodarczą w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków, oraz gminne jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, prowadzące tego rodzaju działalność. W świetle tych unormowań treść regulaminu może odnosić się jedynie do podmiotu mającego postać przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Powyższe, jak już wskazano - samo w sobie - skutkuje wadliwością skutkującą stwierdzeniem nieważności uchwały w całości.

Za zasadne Sąd uznał również część pozostałych zarzutów, tj. dotyczących wadliwości: § 3, § 25 ust. 2 pkt 2, § 30 i § 34 ust. 2.

Mianowicie, zasadny jest zarzut naruszenia art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. poprzez brak określenia w regulaminie poziomu jakości dostarczanej wody, co nie wypełnia delegacji ustawowej. Według tego przepisu regulamin określa prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Regulacje stanowionego regulaminu powinny zobowiązywać przedsiębiorstwo do zapewnienia usługobiorcom minimalnego ciśnienia wody, minimalnej ilości dostarczanej wody oraz określać minimalne wymagania dotyczące jakości dostarczanej wody. W orzecznictwie sądowym wielokrotnie podkreślano, że pod ustawowym pojęciem „minimalny poziom usług” należy rozumieć zarówno

ilość dostarczanej wody, jej ciśnienie, ciągłość dostaw, a także jej jakość (por. wyrok WSA w Szczecinie z 30 maja 2018 r., II SA/Sz 257/18, WSA w Szczecinie z 21 czerwca 2018 r., II SA/Sz 300/18). Stwierdzić zatem należało, że w § 3 nie określono wymagań dotyczących jej jakości, co było konieczne z punktu widzenia minimalnego poziomu usług w zakresie zbiorowego dostarczania wody. Regulacja zawarta w § 3 zaskarżonego regulaminu nie wypełnia zatem delegacji ustawowej.

Słusznie również wskazano, że w § 25 ust. 2 pkt 2 regulaminu bezpodstawnie określono, że do wniosku o wydanie warunków technicznych przyłączenia do sieci należy załączyć mapę sytuacyjną, określającą usytuowanie nieruchomości, względem istniejących sieci wodociągowej i kanalizacyjnej oraz innych obiektów i urządzeń uzbrojenia terenu.

Zgodnie bowiem z art. 29a ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, budowa przyłącza wymaga sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub mapy jednostkowej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Natomiast katalog przypadków, w których sporządza się dokumentację geodezyjną został określony w przepisach znajdujących się w hierarchii źródeł prawa wyżej niż akty prawa miejscowego (art. 1 pkt 1 i 4, art. 12, art. 27 ust. 1-3 ustawy z 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. 2017, poz. 2101 j.t.), art. 43 ust. 1 i 3 P.b. § 12 ust. 1 pkt 3 i § 17 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjnych obowiązujących w budownictwie Dz. U. Nr 25, poz. 133). Zatem stany faktyczne wymagające sporządzenia dokumentacji geodezyjnej uregulowane zostały na poziomie ustaw i rozporządzeń, zatem nie może być ona normowana aktami prawa miejscowego jakim jest regulamin. W ogóle brak jest podstaw prawnych do żądania przedłożenia przez ubiegającego się o przyłączenie jego nieruchomości do sieci innych dokumentów, niż wymagane przez prawo budowlane.

Zasadne okazały się także zarzuty odnoszące się do regulacji zawartej § 30 regulaminu. Wskazanie w powołanym uregulowaniu, że jeżeli z wieloletnich planów rozwoju i modernizacji nie wynika planowana budowa urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, a osoba ubiegająca się o przyłączenie wyraża wolę budowy tych urządzeń, gmina może zawrzeć z taką osobą umowę o wspólną realizację inwestycji, przekracza delegację ustawową. Przepis art. 15 ust. 2 u.z.z.w. przewiduje wyłącznie obowiązek budowy na koszt odbiorcy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego, zaś w art. 15 ust. 1 u.z.z.w. statuuje obowiązek przedsiębiorstwa zapewnienia budowy i rozbudowy urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, ustalonych przez gminę w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Brak zatem podstaw do określenia możliwości zawarcia pomiędzy osobą ubiegającą się o przyłączenia, a gminą umowy o wspólną realizację inwestycji.

Podzielić również należy stanowisko skarżącego odnośnie regulacji § 34 ust. 2 regulaminu jako niezgodnej z prawem przez wprowadzenie wyłącznie formy pisemnej reklamacji. Zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 7 u.z.z.w. w regulaminie winny być określone standardy obsługi odbiorców usług, w tym sposoby załatwienia reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków. Prawodawca w przywołanym przepisie, kształtując konstrukcje sposobu załatwienia reklamacji nie określił w sposób szczegółowy formy, w jakiej reklamacja może zostać przez odbiorcę usługi złożona. Przejęty w regulaminie przepis dopuszczający wyłącznie formę pisemną reklamacji w sposób istotny ogranicza usługobiorcom prawo do składania zastrzeżeń co do świadczonych usług. W tym zakresie ograniczenie zawarte w § 34 ust. 2 regulaminu zostało dokonane z przekroczeniem delegacji ustawowej.

W nawiązaniu natomiast do zarzutów skargi dotyczących § 11 ust. 1 i 2 oraz § 25 ust. 2 pkt 1, to Sąd w tym zakresie podziela stanowisko tut. Sądy wyrażone w wyroku z 8 lutego 2022 r., sygn. akt II SA/Lu 952/21, uznając je tym samym za niezasadne.

Za treścią uzasadnienia przywołanego wyroku należy wskazać, że z zapisów u.z.z.w. wprost wynika z kim może zostać zawarta umowa o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków. Art. 6 ust. 4 u.z.z.w. stanowi bowiem, że umowa, o której mowa w ust. 1, a więc umowa o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków, może być zawarta z osobą, która posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, do której ma być dostarczana woda lub z której mają być odprowadzane ścieki, albo z osobą, która korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

Choć zatem niewątpliwie krąg osób z którymi może zostać zawarta umowa o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków został określony dość szeroko to jednak nie jest to krąg niczym nie ograniczony. Przeciwnie, z przepisu tego wynika, że umowa o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków może zostać

zawarta wyłącznie z dwoma grupami osób. Po pierwsze z osobami posiadającymi tytuł prawny do korzystania z nieruchomości. Po drugie, w przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, z osobami, które korzystają z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

Skoro ustawa w sposób wyraźny określa z kim może zostać zawarta umowa o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków to oczywistym pozostaje, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne powinno zawierać tego typu umowy wyłącznie z osobami wymienionymi w art. 6 ust. 4 u.z.z.w.

W świetle dyspozycji art. 6 ust. 4 u.z.z.w. przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nie może zawierać umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków z dowolną osobą trzecią. Może ją bowiem zawrzeć wyłącznie z osobą posiadającą tytuł prawny do korzystania z nieruchomości lub osobą, którą korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

Skoro więc, z mocy art. 6 ust. 4 u.z.z.w., przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może zawierać umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków wyłącznie z osobą posiadającą tytuł prawny do korzystania z nieruchomości lub osobą, którą korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, to oczywistym pozostaje, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne powinno przed zawarciem takiej umowy upewnić się, czy osoba chcąca zawrzeć umowę należy do kręgu podmiotów określonych w art. 6 ust. 4 u.z.z.w. Brak zbadania tej okoliczności przed zawarciem umowy byłby w istocie tożsamy z zaniechaniem stosowania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne obowiązującego prawa, tj. przepisu art. 6 ust. 4 u.z.z.w., a więc z bezpośrednim naruszeniem prawa.

Nie sposób zatem zgodzić się ze skarżącym, że przymuszanie strony do „uprawdopodobnienia faktu korzystania z przyłączonej nieruchomości” jest sprzeczne z prawem. Przeciwnie obowiązek taki wynika wprost z obowiązującego prawa, a § 11 ust. 2 regulaminu stanowi wyłącznie dopełnienie regulacji wprowadzonych omawiana ustawą. Nie można zatem uznać, że nałożenie na osobę korzystającą z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym wymogu uprawdopodobnienia tej okoliczności nakłada na nią obowiązki w jakimkolwiek istotnym stopniu i wymiarze trudne do zrealizowania.

Z tych samych przyczyn za niezasadny uznać należało zarzut dotyczący wskazania w § 25 ust. 2 pkt 1, że wniosek o wydanie warunków technicznych przyłączenia do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej powinien zawierać dokument potwierdzający tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, podczas gdy ustawa nie przewiduje przedłożenia takich dokumentów do wniosku.

W uzupełnieniu przedstawionych wyżej wywodów, które w całości odnieść należy również i do kwestii wykazania tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości wskazać należy, że konieczność wykazania przez odbiorcę usług posiadania tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości jest prostą konsekwencją tego, że to ustawodawca, w drodze wyraźnego przepisu ustawowego, przesądził, iż umowa o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków może zostać zawarta wyłącznie z dwoma grupami osób, przy czym do jednej z tych grup zaliczył osoby posiadające tytuł prawny do korzystania z nieruchomości.

Skoro więc, z mocy art. 6 ust. 4 u.z.z.w., przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może zawierać umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków wyłącznie z osobą posiadającą tytuł prawny do korzystania z nieruchomości lub osobą, którą korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, to oczywistym pozostaje, że przedsiębiorstwo to powinno przed podjęciem czynności bezpośrednio związanych z zawarciem takiej umowy upewnić się czy osoba dążąca do zawarcia umowy należy do kręgu podmiotów określonych w art. 6 ust. 4 u.z.z.w.

Nie można przy tym uznać, że wprowadzenie w regulaminie wymogu wykazania tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości narusza zasadę proporcjonalności. Jeżeli bowiem istotnie określona osoba posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości to w obecnych realiach prawnych i polityczno-społecznych wykazania takiej okoliczności nie nastręcza jakichkolwiek trudności.

Sąd nie dostrzegł również naruszenia prawa w zakresie zawartego w treści § 25 i § 27 wyrażenia „w szczególności”, co zdaniem skarżącego nie wypełnia upoważnienia ustawowego z art. 19 ust. 5 pkt 4 u.z.z.w. (powinno być art. 19 ust. 2 pkt 4) gdyż Rada nie określiła w sposób wyczerpujący wszystkich elementów wniosku.

Zgodnie z treścią analizowanego przepisu regulamin powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym warunki przyłączania do sieci. Przedmiotowa uchwała wymóg ten bezspornie spełnia, a użycie wyrażenia „w szczególności” nie ma na to żadnego wpływu. Rada określiła bowiem niezbędne minimum wniosku oraz warunków przyłączenia, zastrzegając jednakże

możliwość szerszego kształtowania treści tych dokumentów, zależnie od konkretnych warunków związanych z ich tworzeniem. Tym samym zarówno we wniosku jaki w warunkach przyłączenia mogą zostać zawarte inne niż wskazane elementy, oczywiście o ile będą one dotyczyły określenia praw i obowiązków przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego i odbiorców usług.

Należy przy tym podnieść, że prawodawca wielokrotnie w treści u.z.z.w. posługuje się pojęciem „w szczególności”. I tak przykładowo określając minimalną treść umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków wskazano, że umowa taka zawiera „w szczególności” wymieniona w dalszej kolejności treści (art. 6 ust. 3 u.z.z.w.). Podobnie obecnie przy wniosku o wydanie warunków przyłączenia do sieci w ustawie wskazano, że wniosek o wydanie warunków przyłączenia do sieci zawiera „co najmniej” określone treści (art. 19a ust. 4 obecnie obowiązującej wersji ustawy).

Jednocześnie, co najistotniejsze sam prawodawca w art. 19 ust. 2 u.z.z.w. posłużył się wyrażeniem „w tym”, które to ma tożsamy znaczenie co wyrażenie „w szczególności”. Reasumując, brak jest podstaw do uznania, że ww. zapisy regulaminu zostały wydane z przekroczeniem upoważnienia ustawowego określonego w tym przepisie.

Omówiona powyżej nietrafność części zarzutów nie mogła jednak w żaden sposób zmienić oceny zaskarżonej uchwały. Zakres stwierdzonych istotnych naruszeń prawa w pełni bowiem uzasadniał wniosek Prokuratora o stwierdzenie nieważności aktu w całości.

Z tych względów na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. należało orzec jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.